



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobce: **P. M.**
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyněm
sídlem Legerova 148, Kolín

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2020, č. j. 062331/2019/KUSK-LPŽPŘ/KLU,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Kladna ze dne 13. 3. 2019, č. j. OPŘ-DP/5762/18-11/PJ, kterým byl žalobce jako řidič motorového

vozidla tovární značky OV, registrační značky X, uznán vinným ze spáchání následujících přestupků: přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu měl naplnit porušením § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu tím, že se dne 7. 10. 2018 v 19:25 hodin v ulici L, K, odmítl na výzvu policisty podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou; přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl v témže místě a čase dopustit porušením § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že neměl u sebe při řízení řidičský průkaz; dále přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu měl naplnit porušením § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu tím, že se dne 7. 10. 2018 v 19:55 hodin v ulici L, K, odmítl na výzvu policisty podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou, a přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu měl naplnit tím, že dne 7. 10. 2018 v 19:55 neměl při řízení motorového vozidla řidičský průkaz. Za spáchané přestupky byla žalobci dle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 26 000 Kč a dle § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání čtrnácti měsíců ode dne právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce vyjadřuje pochybnost o své vině. Namítá, že správní orgány přezkoumatelným způsobem nevyloučily možnost podjatosti svědků – zasahujících policistů. Uvádí, že policisty zná. Není tedy možné vyloučit stav, kdy „známost policistů a obviněného může vést v některých případech k takovému jednání a v jiných případech vyvolat v policistovi subjektivní přesvědčení, že určité skutečnosti viděl, ač se nestaly, nebo naopak neviděl, ač se staly.“ Dále žalobce namítá, že z popisu přestupkového jednání není zjevná jednoznačná odpovědnost za přestupek. Žalobce uvádí, že byť v rámci svědeckých výpovědí zazní, že žalobci mělo být ústně sděleno, čeho se dopouští, s ohledem na pochybnosti ohledně nezaujatosti svědků nepovažuje poučení za dostatečné, aby mohl svou situaci posoudit a případně se protiprávního jednání nedopustit.
3. Dále žalobce namítá, že žalovaný se nezabýval naplněním materiálních znaků přestupku. Žalovaný uvedl, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu, který spatřoval v tom, aby se na pozemních komunikacích pohybovalo co nejméně řidičů, kteří mohou svým jednáním ohrozit ostatní účastníky silničního provozu. Žalobce má za to, že v jeho jednání nelze porušení veřejného zájmu spatřovat, neboť přítomnost návykové látky nebyla prokázána a žalobce nebyl v pozici, kdy by byl postup policie nucen strpět.
4. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce pouze obecně argumentuje podjatostí policistů, aniž svá tvrzení jakkoli konkretizoval. Tvrzení, žalobce, podle něhož nelze vyloučit stav že „známost policistů a obviněného může vést v některých případech k takovému jednání a v jiných případech vyvolat v policistovi subjektivní přesvědčení, že určité skutečnosti viděl, ač se nestaly, nebo naopak neviděl, ač se staly“, považuje za nevěrohodné. Žalobce měl pozitivní test na kokain, což zasahující policisté nemohli ovlivnit, přičemž výsledek testu žalobce mohl vyvrátit tím, že by se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu. K námitce žalobce, že nebyl nucen strpět postup policie, žalovaný cituje bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 5. 2017, č. j. 2 As 287/2016-36, a zdůrazňuje, že jedinou podmínkou pro podrobení se lékařskému vyšetření je výzva policisty. Dle názoru žalovaného je výzva k podrobení se lékařskému vyšetření vždy na místě, neboť v opačném případě řidiči v následném řízení namítají, že neřídili pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky, neboť test DrugWipe 5S prokazuje pouze látku v krvi, nikoli její množství. K námitce podjatosti policistů žalovaný dále cituje bod 7 rozsudku NSS ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As

38/2018-20, v němž NSS aproboval závěr, že až na výjimečné případy, kdy konkrétní skutkové okolnosti nasvědčují tomu, že policisté měli zájem na výsledku řízení nebo postupovali vůči konkrétnímu řidiči šikanózním způsobem, lze policisty považovat za objektivní a nezávislé svědky, kteří vypovídají pravdivě. S odkazem na bod 18 rozsudku NSS ze dne 31. 10. 2019, č. j. 1 As 334/2019-23, uvádí, že formálním naplněním znaků přestupku byly naplněny i materiální znaky.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) s přihlédnutím k závěrům usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46. Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud o žalobě rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Obsah správního spisu

6. Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti: Dne 7. 10. 2018 učinila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Územní odbor Kladno, Obvodní oddělení Kladno-K (dále jen „Policie ČR“) oznámení o podezření ze spáchání přestupků č. j. KRPS-303258/PŘ-2018-010311 a KRPS-303289/PŘ-2018-010311. Dle prvního oznámení o přestupku byl žalobce, identifikovaný datem narození, trvalým pobytem a číslem občanského průkazu, podezřelý z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. b), d) a k) zákona o silničním provozu s tím, že byl jako řidič motorového vozidla registrační značky X uvedeného dne v 19:25 hodin kontrolován v ulici L, K. Žalobce se po výzvě podrobil orientačnímu vyšetření Drug Wipe 5S, přičemž test byl pozitivní na kokain. Žalobce se po výzvě a poučení odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření a byla mu zakázána další jízda. Žalobce byl poučen o povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. f) a g) zákona o silničním provozu podrobit se na výzvu policisty vyšetření dle zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Žalobce se vyjádřil tak, že odmítá krevní test z důvodu rady svého obhájce. Oznámení o přestupku podepsal a podpisem potvrdil, že porozuměl poučení. Dle úředního záznamu KRPS-303258-3/PŘ-2018-010311 bylo hlídkou Policie ČR zastaveno vozidlo registrační značky X, které řídil žalobce. Žalobce byl ztotožněn na základě předloženého občanského průkazu a registru řidičů. Žalobce k výzvě nepředložil řidičský průkaz. Lustrací bylo zjištěno, že je držitelem řidičského průkazu č. X. Žalobce se k výzvě podrobil dechové zkoušce přístrojem Drager 7510, jehož výsledek byl negativní. Žalobce byl vyzván k podrobení se orientačnímu vyšetření na přítomnost návykových látek v těle testem DrugWipe 5S, který byl pozitivní na kokain. Řidič byl poučen a vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, kdy řidič po domluvě s právníkem na místě odmítl. Žalobci byla zakázána další jízda. S žalobcem bylo na místě sepsáno oznámení o přestupku, s nímž souhlasil a stvrdil je svým podpisem. Dle oznámení o přestupku č. j. KRPS-303289/PŘ-2018-010311 byl žalobce jako řidič výše uvedeného vozidla kontrolován téhož dne v ulici L, K, v 19:55 hodin. Žalobce byl podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, neboť se odmítl po výzvě podrobit orientačnímu vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou, a po výzvě a poučení se odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření; dále byl dle oznámení o přestupku žalobce podezřelý z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 6 odst. 7 písm. a) zákona o

silničním provozu, neboť u sebe neměl řidičský průkaz. Žalobce se odmítl vyjádřit. Oznámení je opatřeno podpisem žalobce, který svým podpisem potvrdil, že poučení porozuměl. Dle úředního záznamu č. j. KRPS-303289-1/PŘ-2018-010311 bylo dne 7. 10. 2018 kontrolováno hlídkou policie ČR vozidlo, které řídil žalobce. Žalobce k výzvě k předložení dokladů nepředložil řidičský průkaz s tím, že jej nemá u sebe. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce je držitelem řidičského průkazu č. X. Žalobce se k výzvě odmítl podrobit testu na přítomnost návykové látky v těle testem Drugwipe 5S. Žalobce byl poučen a vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, což odmítl. Na místě bylo s žalobcem sepsáno oznámení o přestupku, které žalobce potvrdil svým podpisem. Žalobci byla zakázána další jízda.

7. Příkazem správního orgánu I. stupně ze dne 10. 12. 2018 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků shodně jako v následně vydaném prvostupňovém rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v odstavci 1 tohoto rozsudku, a byla mu dle § 125c odst. 5 písm. a) a odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 26 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu čtrnácti měsíců ode dne právní moci rozhodnutí.
8. Proti příkazu podal žalobce včasný odpor.
9. Správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání na den 18. 2. 2019, k němuž předvolal žalobce a jeho zástupce. Součástí předvolání bylo poučení o procesních právech obviněného. Zástupce žalobce sdělil, že v dané věci nevyužije práva účasti na ústním jednání. Ke zvážení navrhl doplnit dokazování o výsledch zasahujících policistů. Uvedl, že žalobce se dle svého vyjádření neodmítl podrobit lékařskému vyšetření; policisté mu sdělili, že není nutné a nemusí je podstoupit. Žalobci nebylo dáno k řádnému prostudování poučení o důsledcích odmítnutí lékařského vyšetření. Jednáním žalobce tedy nebyla naplněna formální stránka přestupku. Zástupce žalobce požádal o zaslání podkladů, na jejichž základě by měl být žalobce uznán vinným.
10. Dne 18. 2. 2019 se konalo ústní jednání, k němuž se nedostavil žalobce ani jeho zástupce, a přestupky byly projednány v jejich nepřítomnosti. V protokolu o ústním jednání jsou uvedeny podklady, z nichž správní orgán I. stupně vycházel – oznámení o přestupcích, úřední záznamy a výpis z evidenční karty řidiče – a popsána zjištění, k nimž na jejich základě správní orgán I. stupně dospěl.
11. Dne 13. 3. 2019 byla zástupci žalobce zaslána kopie spisového materiálu. Téhož dne bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Správní orgán I. stupně popsal skutková zjištění, k nimž dospěl na základě oznámení o přestupcích, s nimiž se shodují úřední záznamy Policie ČR. Podrobně odůvodnil, proč nepovažoval za nutné provést výsledk zasahujících policistů. Uvedl, že žalobce měl při první silniční kontrole pozitivní orientační test DrugWipe 5S na kokain, přičemž to, že se odmítl podrobit po výzvě a poučení odbornému lékařskému vyšetření, potvrdil svým podpisem na oznámení o přestupku, navíc sám ve svém vyjádření uvedl: „Odmítám krev z důvodu rady mého obhájce.“ Poté, co mu byla zakázána další jízda, byl žalobce o 30 minut později opět zastaven hlídkou Policie ČR, při které odmítl jak orientační vyšetření, tak i lékařské vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu. Žalobce oznámení o přestupku řádně podepsal na obou stranách, jeho obsah nikterak nerozporoval, pouze se odmítl vyjádřit. Žalobce je držitelem řidičského oprávnění, a proto lze předpokládat znalost zákona o silničním provozu a to, jaké následky jsou s jeho porušením spojeny. Oznámení o přestupcích podepsaná žalobcem též potvrzují, že žalobce při kontrolách hlídkou Policie ČR dne 7. 10. 2018 v 19:25 hodin a 19:55 hodin neměl řidičský průkaz. Správní orgán I. stupně měl přestupky za bezpečně prokazané. Zdůraznil, že obsah oznámení o přestupku se v obou případech shoduje s úředním záznamem Policie ČR.

12. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě dne 3. 4. 2019 blanketní odvolání, které doplnil po výzvě správního orgánu I. stupně podáním ze dne 6. 5. 2019, v němž toliko v obecné rovině namítal vady výrokové části prvostupňového rozhodnutí, nedostatky v důkazních materiálech a zajištění přestupkového jednání a osoby přestupce. Uvedl, že v popisu skutkového děje ve sdělení obvinění a důkazních materiálech jsou pochybnosti v takovém rozsahu, že správní orgán měl postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Za základní nedostatek napadeného rozhodnutí označil neúplné tvrzení materiálního aspektu přestupku a jeho neprokázání. Správní orgán I. stupně v řízení neprokázal, v čem přesně mělo porušení či ohrožení bezpečnosti spočívat.
13. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný konstatoval, že neshledal žádné vady v procesním postupu správního orgánu I. stupně a výroková část i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odpovídají požadavkům § 68 odst. 2 a 3 správního řádu a § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Při věcném posouzení žalovaný vycházel shodně jako správní orgán I. stupně z podkladů a důkazů obsažených ve spisové dokumentaci, které byly provedeny k důkazu při jednání dne 18. 2. 2019. Řízení předmětného motorového vozidla dne 7. 10. 2018 v 19:25 hodin žalobcem bylo prokázáno oznámením o přestupku č. j. KRPS-303258/PŘ-2018-010311 sepsaným policejní hlídkou na místě kontroly, které žalobce, jenž byl ztotožněn dle občanského průkazu jako řidič vozidla X, stvrdil svým podpisem. Tímto oznámením o přestupku, v němž se žalobce písemně vyjádřil tak, že odmítá krev z důvodu rady svého obhájce, bylo též prokázáno, že žalobce se po výzvě a poučení odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu ve smyslu § 20 zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 65/2017 Sb.“), zda nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou, poté, kdy se podrobil orientačnímu vyšetření analyzátozem DrugWipe 5S, který byl pozitivní. Oznámením o přestupku č. j. KRPS-303289/PŘ-2018-010311, které žalobce, jehož totožnost byla při kontrole ověřena na základě občanského průkazu, rovněž stvrdil svým podpisem, bylo obdobně prokázáno, že žalobce řídil předmětné motorové vozidlo a po výzvě a poučení se odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu dne 7. 10. 2018 v 19:55 hodin poté, kdy odmítl orientační vyšetření. Žalovaný zdůraznil, že skutečnosti zanesené v oznámeních o přestupcích jsou zcela v souladu s úředními záznamy č. j. 303258-3/PŘ-2018-010311 a č. j. KRPS-303289-1/PŘ-2018-010311. Skutečnost, že se přestupků dopustil žalobce, byla prokázána ztotožněním žalobce na základě občanského průkazu na místě kontroly. Z oznámení o přestupcích, která jsou v souladu s úředními záznamy, je dle žalovaného jednoznačně seznatelné, že žalobce byl k orientačnímu vyšetření i odbornému lékařskému vyšetření vyzván a poučen, což potvrdil svým podpisem. K neprovedení výslechu policistů žalovaný odkázal též na § 52 správního řádu, podle něhož správní orgán není vázán návrhy účastníků, vždy však provede důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. To bylo v daném případě dle žalovaného naplněno. K námitce týkající se materiálního aspektu přestupku žalovaný s odkazem na rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, uvedl, že jednání, jehož formální znaky jsou zákonem označeny za přestupek, v běžně se vyskytujících případech naplňuje materiální znak přestupku, neboť porušuje nebo ohrožuje určitý zájem společnosti, přičemž přestupkem může být i jednání, které porušuje nebo ohrožuje tento zájem v míře nepatrné. Řízení motorového vozidla v obci a odmítnutí podrobit se vyšetření ke zjištění, zda při řízení vozidla nebyl řidič ovlivněn jinou návykovou látkou poté, kdy byl test analyzátozem DrugWipe 5S pozitivní na látku kokain, popř. po předchozím odmítnutí podrobit se orientačnímu vyšetření, nelze považovat za bagatelní. Dle žalovaného je porušení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tím, že se řidič v rozporu s § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu odmítne podrobit vyšetření, zda nebyl při řízení ovlivněn návykovou látkou, společensky škodlivým protiprávním činem. Povinnost podrobit

se vyšetření by měla být dodržována vždy, pokud se nepřidružily natolik významné okolnosti, které by naplnění materiálního znaku přestupku vyloučily, což se v daném případě nestalo.

Posouzení žaloby soudem

14. Soud předesílá, že z žalobních bodů musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Žalobce musí poukázat na konkrétní důvod nezákonnosti (resp. konkrétně uvést, v čem spočívá vada řízení) a tvrdit individualizované skutkové okolnosti, z nichž nezákonnost (procesní vada) pramení.
15. Jak vysvětlil rozšířený senát NSS již v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, „[l]íčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých, obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. [...] Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ Jak uvedl rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, „smyslem a účelem toho, aby v žalobě byl uveden (alespoň jeden) žalobní bod, je především vymezit obsah soudního přezkumu, tj. jaké skutkové a právní otázky má soud posuzovat z hlediska žalobcem tvrzené nezákonnosti správního rozhodnutí. [...] náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“ Také v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým byl uložen správní trest za přestupek, soud přezkoumává rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. uplatněných ve lhůtě pro podání žaloby. Soud nepřihlíží k žalobcem neuplatněným důvodům nezákonnosti napadeného rozhodnutí (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2018-110, č. 4007/2020 Sb. NSS). Formulováním žalobních bodů žalobce naplňuje dispoziční zásadu, kterou je ovládáno správní soudnictví. V rámci zachování rovnosti účastníků (§ 36 odst. 1 věta první s. ř. s.) je nepřípustné, aby soud namísto žalobce domýšlel či vyhledával případné další nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta. Pokud by se k žalobě postrádající konkrétní skutkové a právní výtky mělo žalobci dostat podrobnějšího přezkumu, než pokud by žalobní body, a tedy rozsah přezkumu, řádně vymezil, vedlo by to k popření povinnosti žalobní body označit a porušení zásady rovnosti účastníků. V případě, že žaloba obsahuje vedle řádně formulovaného žalobního bodu i nekonkrétní a neprojednatelná tvrzení, není povinností soudu vyzývat žalobce k ujasnění nekonkrétních tvrzení (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 Afs 17/2016-43).

16. Žalobce v žalobě řádně vymezil žalobní bod, ve kterém namítal, že v jeho jednání nelze spatřovat naplnění materiálních znaků přestupku, neboť přítomnost návykové látky u něj nebyla prokázána, a vytýkal žalovanému, že se naplněním materiální stránky přestupku nezabýval.
17. Soud se s uvedenými námitkami žalobce neztotožňuje. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí v návaznosti na odvolací námitku žalobce otázkou naplnění materiálních znaků přestupku dostatečně zabýval. Přílehavě odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. Dospěl k závěru, že jednání naplňující formální znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, kdy se fyzická osoba v rozporu s § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu odmítne podrobit vyšetření, zda nebyla při řízení motorového vozidla ovlivněna jinou návykovou látkou, je obecně společensky škodlivé, přičemž v daném případě neshledal žádné okolnosti, které by naplnění materiálního znaku přestupku vylučovaly. Poukázal také na to, že žalobce se odmítl podrobit vyšetření poté, kdy byl v obci pozitivně testován analyzátozem DrugWipe 5S na látku kokain, resp. poté, kdy se odmítl orientačnímu vyšetření na přítomnost jiné návykové látky podrobit. Takové jednání nelze dle žalovaného hodnotit jako bagatelní. S tímto závěrem se soud v dané věci ztotožňuje.
18. Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Materiálním znakem přestupku je jeho společenská škodlivost. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Z konstantní judikatury NSS vyplývá, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech i materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (viz např. rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014-32, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 As 11/2019-37, či ze dne 31. 10. 2019, č. j. 1 As 334/2019-23). Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. [3 As 92/2014-32](#), „[p]ouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ Žalobce neuvedl (a v řízení nevyšly najevo) žádné významné okolnosti, které by vyloučily, aby jednáním žalobce naplňujícím formální znaky přestupky byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Soud se neztotožňuje s žalobcem, že by materiální stránka předmětného přestupku nemohla být naplněna, nebyla-li u žalobce prokázána přítomnost návykové látky. Objektem ochrany je v případě přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu zájem společnosti identifikovat, zda řidič je či není pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky. Význam, který zákonodárce tomuto zájmu přikládá, se odráží i ve výši sankce, kterou lze za tento přestupek uložit. Z hlediska zasažení tohoto zájmu a naplnění materiálních znaků přestupku není rozhodné, zda osoba, která naplnila formální znaky uvedeného přestupku, byla pod vlivem návykové látky, resp. zda bylo požití návykové látky prokázáno. Opačný výklad, kdy by naplnění materiální stránky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu vyžadovalo prokázat přítomnost návykové látky, by vedl k absurdnímu výsledku a popření smyslu tohoto ustanovení, neboť řidič by mohl porušením povinnosti podrobit se výzvě, jímž znemožní, aby potenciální ovlivnění návykovou látkou bylo bezpečně zjištěno a prokázáno, v podstatě vyloučit aplikaci ustanovení, které má splnění povinnosti zajistit. Je naopak třeba trvat na tom, aby řidiči výzvu dle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu respektovali. Ostatně právě zkušenosti s obtížným zjišťováním skutkového stavu tak, aby bylo možné v případě řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky vyvodit

právní odpovědnost (bezduvodné odmítání podrobit se příslušným vyšetřením) vedly zákonodárce k zakotvení zvláštní skutkové podstaty přestupku [dříve § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích] postihující řidiče nikoliv za řízení vozidla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, nýbrž za samotné porušení povinnosti řidiče uvedené v § 5 odst. 1 písm. f), resp. g) zákona o silničním provozu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 10. 5. 2016. č. j. 2 As 146/2015-45). Nemožnost identifikovat řidiče, kteří řídí pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, resp. prokázat toto ovlivnění, by měla negativní dopady na bezpečnost silničního provozu. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že skutečnost, zda byla u žalobce prokázána přítomnost návykové látky, není pro závěr o naplnění materiální stránky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu významná. Pokud žalobce toliko obecně uvádí, že nebyly naplněny materiální znaky přestupku, neboť nebyl v pozici, aby byl postup policie povinen strpět, pak není zřejmé, na základě čeho tak žalobce usuzuje, aby mohl soud na tuto námitku blíže reagovat. Pokud tak usuzuje z toho, že u něj nebyla prokázána přítomnost návykové látky, soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že její prokázání není předpokladem odpovědnosti za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, ani podmínkou zákonnosti výzvy dle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu. Dle § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 65/2017 Sb. je povinna se orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření podrobit osoba, u které je důvodné podezření, že pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky vykonává nebo vykonávala činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo jiné osoby nebo poškodit majetek, tedy mj. řídí motorové vozidlo v silničním provozu. V daném případě žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že žalobce byl vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření v situaci, kdy u něj byl proveden orientační test DrugWipe 5S s pozitivním výsledkem na kokain, resp. poté, kdy byl při druhé kontrole vyzván k podrobení se orientačnímu testu, jemuž se odmítl podrobit, což žalobce v žalobě relevantně nezpochybnil. Za takové situace není zřejmé, proč by žalobce nebyl povinen výzvy dle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu respektovat. Žalobce neuvedl žádné konkrétní argumenty, s nimiž by se soud mohl vypořádat. Jak bylo shora uvedeno, není úkolem soudu za žalobce takové argumenty spekulativně domýšlet. Pouze na okraj soud poznamenává, že smyslem vyšetření dle § 20 zákona č. 65/2017 Sb. je v případě pojatého podezření na vykonávání činnosti pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, při níž by kontrolovaná osoba mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek (zde řízení motorového vozidla v silničním provozu), přesně zjistit úroveň ovlivnění a toto podezření buďto rozptýlit, nebo potvrdit a vyvodit vůči této osobě právní odpovědnost, typicky obvinění z přestupku, nebo trestného činu. Pokud orientační vyšetření neposkytuje jednoznačný výsledek o obsahu alkoholu nebo jiných návykových látek v těle kontrolované osoby, zákon předpokládá provedení toxikologického vyšetření biologického materiálu odebraného v rámci odborného lékařského vyšetření za účelem stanovení krevních hladin alkoholu nebo jiných návykových látek pomocí specifických toxikologických metod (§ 20 odst. 4 zákona č. 65/2017 Sb.). Mezi důvodné domněnky, které umožňují Policii ČR vyslovit výzvu k provedení lékařského vyšetření, zařadil zákonodárce i situace, kdy vyšetřovaná osoba orientační vyšetření na místě odmítne (§ 20 odst. 2 věta první zákona č. 65/2017 Sb.). Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žalobní bod týkající se materiální stránky přestupku důvodným.

19. Pokud žalobce v bodu II a) žaloby obecně uvádí, že pochybuje o své vině v rozsahu celého napadeného rozhodnutí a tvrdí blíže nespecifikovaná pochybení policie a správních orgánů vzhledem ke způsobu, jakým došlo k „zajištění přestupku“ a nespecifikovaným nastalým okolnostem, nejde o řádně uplatněný žalobní bod, jak byl vymezen výše, neboť žalobce neuvedl, v čem konkrétně spatřuje vady řízení či nezákonnost napadeného rozhodnutí a nevztahuje je k individualizovaným okolnostem daného případu. Soud se proto těmito

obecnými námitkami věcně nezabýval. Rovněž obecné tvrzení žalobce, že z popisu přestupkového jednání není zřejmá jednoznačná odpovědnost za přestupek, by mohlo představovat nejvýše zárodek žalobního bodu, který však nebyl v průběhu řízení před soudem žalobcem dále rozveden, a nelze jej proto věcně projednat. Soud žalobce nevyzýval k upřesnění obecných tvrzení, neboť žaloba obsahovala dostatečně konkrétní žalobní bod, který se týkal nenaplnění materiální stránky přestupku.

20. V části II a) žaloby byla k individuálním okolnostem daného případu vztažena pouze námitka, že správní orgány nevyloučily možnost podjatosti policistů, kterou žalobce dovozuje z toho, že zasahující policisty zná. K tomu soud uvádí, že pouhá skutečnost, že žalobce policisty zná, nepředstavuje rozumný důvod k pochybnostem o podjatosti zasahujících policistů. Žalobce neuvedl žádné další důvody či okolnosti, pro které by dle žalobce měli mít zasahující policisté zvláštní zájem na věci. Za situace, kdy žalobce ani v řízení před správními orgány nenamítal existenci důvodných pochybností o nepodjatosti zasahujících policistů, nelze správním orgánům vytýkat, pokud se touto otázkou výslovně nezabývaly. Není-li z žádných okolností patrné, že by policisté měli zájem na tom, jak bude věc vyřízena, není zásadně důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Policisty jakožto úřední osoby nelze *a priori* považovat za nevěrohodné, nejsou-li k tomu konkrétní důvody (viz např. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70). Tak je tomu i v posuzované věci, neboť žalobcem v žalobě zcela obecně zmíněná znalost zasahujících policistů nezakládá důvod k pochybnostem o tom, zda neměli zvláštní zájem na vyřízení věci a zda jejich postup vůči žalobci nebyl tímto ovlivněn. K námitce žalobce, že s ohledem na pochybnosti o nezáujatosti svědků nepostačí, aby mu bylo sděleno pouze ústně, čeho se dopouští, soud dále uvádí, že s tímto názorem se neztotožňuje, neboť pouhá znalost policistů nevyvolává důvodné pochybnosti o jejich nepodjatosti, a není zákonný důvod, který by poskytnutí poučení ústně vylučoval (§ 13 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky). O povinnosti řidiče podrobit se dle § 5 odst. 1 písm. f) a g) zákona o silničním provozu na výzvu policisty vyšetření dle zákona č. 65/2017 Sb. ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, jakož i o tom, že neuposlechnutí této výzvy naplňuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, byl žalobce informován též na tiskopisech oznámení o přestupku, která podepsal, což v žalobě nezpochybnil. Žalobce neuvádí, jakých poučení se mu nedostalo, ač mělo, a v jakém směru jej to ovlivnilo v jeho jednání. Soud připomíná, že míra precizace žalobních bodů předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane, neboť čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Soud s ohledem na výše uvedené neshledal námitky žalobce důvodnými. Soud poznamenává, že žalobce konkrétně nebrojil proti závěru napadeného rozhodnutí o nadbytečnosti výsledku zasahujících policistů, který žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil, naopak vyjádřil názor, že závěr o jeho vině nelze učinit bez ohledu na obsah případné výpovědi. Žalobce nebrojil ani proti použitelnosti podkladů, na nichž správní orgány v řízení o přestupku svá skutková zjištění založily, ani konkrétním způsobem nezpochybňoval skutková zjištění správních orgánů, která soud proto nepřezkoumával a vycházel z nich.

Závěr a náklady řízení

21. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2020

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
soudkyně